Súd:	Mestský súd Košice
Spisová značka:	25C/2/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7121200650
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 03. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Marta Melicherčíková
ECLI:	ECLI:SK:MSKE:2025:7121200650.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Košice sudkyňou JUDr. Martou Melicherčíkovou v právnom sporu žalobcu: A. B. C., bytom B. X, D., zastúpený JUDr. Rudolfom Manikom, PhD, MBA, MHA – ADVOKÁT s.r.o., IČO: 36 861 324, Mararykova 2, Košice, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, Bratislava, IČO: 00 166 481, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy

r o z h o d o l :

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 470,04 EUR titulom skutočnej škody, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 3.000,-EUR titulom nemajetkovej ujmy, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalobu v prevyšujúcich častiach z a m i e t a .

IV. Žalovanému v časti nároku na náhradu skutočnej škody, nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

V. Žalobcovi v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 25.1.2021 sa domáhal zaplatenia náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci vo výške 3.470,04 EUR a nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- EUR titulom nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z.

2. Žalobu odôvodnil skutočnosťami, že na základe obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR, sp. zn. VII/2 Gv22/14/1000-53 z 11.8.2016 bol obžalovaný zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, podľa § 20 Trestného zákona.
Po vykonaní rozsiahleho dokazovania bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-2T/18/2016 z 23.1.2018 spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol trestne stíhaný.
Rozsudok Špecializovaného trestného súdu nadobudol právoplatnosť 26.2.2018 a trestná vec definitívne ukončená, čím boli splnené podmienky pre uplatnenie náhrady škody.

3. Žalobca mal za to, že trestné stíhanie voči jeho osobe bolo vedené nezákonne. V tejto súvislosti poukazoval na viacero rozhodnutí súdov SR, podľa ktorých nárok na náhradu škody spôsobenej začatím

a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. a rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhanie je neskorší výsledok trestného konania.
S poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f), § 7 zák. č. 514/2003 Z. z. žalobca uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 3.470,04 EUR, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 20.000,- EUR.

4. Náhradu škody uplatnil v súvislosti s vedeným trestným stíhaním, kedy bol nútený zabezpečiť od prípravného konania kvalifikovanú právnu pomoc advokátom. Zvoleným obhajcom v trestnej veci bol A. E. a A. F., ktorým obhajcom za právne služby uhradil 3.470,04 EUR. Uplatnená náhrada škody predstavuje účelné náklady obhajoby v trestnej veci.
Pri uplatnení náhrady nemajetkovej ujmy mal za to, že voči jeho osobe bolo trestné stíhanie vedené účelovo s cieľom znemožniť mu ďalšie pôsobenie v Policajnom zbore SR a diskreditovať ho ako policajta. Za týmto účelom orgány činné v trestnom konaní neváhali porušiť viacero právnych predpisov, osobitne predpisy o ochrane pred odpočúvaním, čím došlo k zásadnému zásahu do jeho súkromia a osobného života. Vznesenie obvinenia v trestnej veci predstavovalo prvé zo série účelových a nepreukázaných obvinení, pričom vo všetkých prípadoch bol oslobodený alebo trestné stíhanie voči jeho osobe bolo zastavené.
Obvinenie a následne podaná obžaloba zásadným spôsobom zasiahli do jeho života, aj vzhľadom na zvýšený záujem médií o jeho osobu, ktoré prezentovali výhradne v negatívnom kontexte na základe nepreukázaných a nepodložených obvinení.
Namietané trestné stíhanie voči jeho osobe vyvolalo dlhodobo odmietavé a negatívne reakcie bývalých kolegov z Policajného zboru SR, ktorí s ním prestali komunikovať, trestné stíhanie bezprostredne viedlo k jeho prepusteniu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru, v dôsledku čoho bol do mája 2017 bez práce a bez riadnych príjmov. Trestné stíhanie sa stalo známym aj v kriminálnom prostredí, v ktorom ako príslušník policajného zboru operatívne pôsobil a odhaľoval trestnú činnosť, čo viedlo k neadekvátnym reakciám závadových osôb, ktoré ako policajt stíhal a vyťažoval. Tieto osoby pri náhodných stretnutiach mu jasne dávali najavo, že vedia, že už policajtom nie je, v dôsledku čoho ho verbálne atakovali, či už posmechom alebo vyhrážkami. Z dostupných zdrojov bol informovaný, že v kriminálnom prostredí boli vyvíjané aktivity pre odstránenie jeho osoby, z ktorého dôvodu podal trestné oznámenie, na základe ktorého bolo 11.11.2013 začaté trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy v štádiu prípravy.

5. Nezákonné a účelové trestné stíhania tak viedli k prehlbujúcemu pocitu neistoty a obáv z ďalšieho šikanovania, tiež k narastaniu pochybnosti a vzniku pocitov nedôvery voči štátu a jeho orgánom. Nepravdivé, účelové a cielene vykonštruované obvinenie policajta z trestnej činnosti, ktorého sa nedopustil, je hlbokým a zásadným zásahom do osobnej integrity a iba spravodlivé rozhodnutie súdu žalobca považoval za znovunadobudnutie stratenej dôvery v štát a jeho inštitúcie.
Trestným stíhaním jeho osoby utrpela aj najbližšia rodina, ktorá je rovnako dlhodobo zamestnaná v prostredí bezpečnostných zložiek Slovenskej republiky, v dôsledku čoho boli jeho rodičia opakovane konfrontovaní v poukazovaním na údajné kriminálne správanie žalobcu ako syna, čo ťažko znášali.

6. Žalovaný vo veci podal písomné vyjadrenie, v ktorom navrhol žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Namietal nepreukázanie existencie nezákonného rozhodnutia keď uviedol, že v žalobnom návrhu žalobca explicitne neoznačuje, ktoré rozhodnutie považuje za nezákonné, iba z obsahu žaloby je možné sa domnievať, že ním má byť uznesenie o vznesení obvinenia. Žalovaný mal za to, že žalobca v žalobe nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., v ktorom smere poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 163/2013-50, podľa ktorého uznesenie o vznesení obvinenia nemožno automaticky považovať za nezákonné len z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 201/2007 zo dňa 30.7.2008, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že orgány činné v trestnom konaní zákonným konaním v rámci trestného konania nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda fyzickej osobe následne nemôže ani vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti. Konštrukciu spočívajúcu v tom, že nezákonným je uznesenie o vznesení obvinenia s poukazom na to, že trestné stíhanie obvineného bolo zastavené alebo obžalovaný bol spod obžaloby oslobodený a vzhľadom na zastavenie alebo oslobodenie je uznesenie o vznesení obvinenia nezákonným rozhodnutím, nie je

možné akceptovať, a to najmä s prihliadnutím na to, že takáto konštrukcia nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. a uvedený zákon neupravuje čo i len rámcovo takúto konštrukciu a nepriznáva jej status nezákonného rozhodnutia.
Na základe uvedeného žalovaný mal za to, že v danej veci nie je splnená základná podmienka úspešného uplatnenia náhrady škody, a to existencia nezákonného rozhodnutia, vzhľadom k tomu neexistuje právny titul pre priznanie náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z.

7. Žalovaný sa vyjadril aj k uplatneniu nároku na náhradu skutočnej škody, keď poukázal na ustanovenie § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. V tomto smere uviedol, že vzhľadom na krátkosť súdom poskytnutého času na vyjadrenie k žalobe nebolo reálne bez príslušného spisového materiálu týkajúceho sa predmetnej trestnej veci preskúmať vierohodnosť a účelnosť vyúčtovaných trov trestného konania, resp. overiť jednotlivé úkony právnej služby, z ktorého dôvodu žalovaná strana navrhla pripojenie trestného spisu.

8. Pri uplatnení nároku na nemajetkovú ujmu mal za to, že nemajetková ujma v peniazoch sa podľa ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona uhrádza len vtedy, ak vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, pričom na určenie jej výšky je súčasne potrebné zohľadniť kritériá uvedené v ods. 3 daného zákona, a to osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení.
Podľa žalovaného žalobca v žalobe dostatočným spôsobom nezdôvodnil opodstatnenosť výšky požadovanej nemajetkovej ujmy, dôvody ním uvádzané sú všeobecné, vágne, ničím nepreukázané, spôsob určenia požadovanej výšky nemajetkovej ujmy žalobcom je neznámy a nevysvetlený. Žalobcom tvrdený záujem médií o jeho osobu bol nepreukázaný, čo nie je možné dávať na ťarchu žalovaného, keďže zodpovednosť za obsah uverejnených informácií má vlastník masmédia, resp. vydavateľ a takúto zodpovednosť nemožno prenášať na iný subjekt.

9. Vykonaným dokazovaním bol zistený skutkový stav:

10. Z obsahu trestného spisu Špecializovaného trestného súdu Pezinok sp. zn. PK-2T/18/16, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis č. ČVS:SKIS-148/OISZ-V-2014 súd zistil, že uznesením Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby východ Košice zo dňa 29.1.2014, sp. zn. ČVS: SKIS-21/OISV-V-2014 bolo začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Trestného zákona, ako aj za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Nasledoval príkaz Ministerstva vnútra SR, Úradu inšpekčnej služby zo dňa 1.4.2014, ktorým bola vec odňatá OISV UIS SKIS MV SR a prikázaná Odboru inšpekčnej služby západ, úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra SR. Uznesením zo dňa 2.9.2014 bolo v uvedenej veci zastavené trestné stíhanie, ktoré uznesenie bolo Úradom špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR zo dňa 30.9.2014 sp. zn. VII/2Gv22/14/1000-18 zrušené ako neopodstatnené.
Uznesením Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Západ zo dňa 9.12.2014, bola trestná vec neznámeho páchateľa, kde bolo začaté trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľa odboru inšpekčnej služby východ, úradu inšpekčnej služby sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR zo dňa 29.1.2014 pod č. ČVS: SKIS-21/OISV-V-2014 pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona vylúčená s tým, že vylúčená trestná vec neznámeho páchateľa mala byť vedená na odbore inšpekčnej služby západ, úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR pod ČVS: SKIS-576/OISZ-V-2014.

11. Uznesením Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby – západ Bratislava zo dňa 29.12.2014 sp. zn. ČVS: SKIS-148/OISZ-V-2014 bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi, B. B. C. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329, ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností bol dostatočne odôvodnený záver, že dňa 1.7.2013 po vykonaní prehliadky osobného motorového vozidla zn. OPEL ZAFIRA EVČ: D. XXX E. so súhlasom majiteľa G. H., pri ktorej neboli nájdené ani zaistené žiadne stopy, bol Fabini zadržaný ako podozrivý z trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi a umiestnený do cely policajného zaistenia a následne

dňa 2.7.2013 príslušníci policajného zboru vykonali opätovne prehliadku uvedeného vozidla, počas ktorej našli pod neuzamykateľným krytom veka nádrže na palivo prilepenú malú guľku nezisteného zloženia opáskovanú čiernou páskou, kde na základe tohto nálezu mal vec prevziať vyšetrovateľ PZ ORPZ v Košiciach, ktorý následne v služobných priestoroch odboru kriminálnej polície ORPZ v Košiciach, na Rampovej 7 vykonal výsluch Fabiniho za prítomnosti jeho advokátky a oznámil mu, že v jeho bydlisku na I. XX J. D. bude vykonaná domová prehliadka, s vykonaním ktorej Fabini súhlasil bez príkazu súdu, pričom pri tomto výsluchu obvinený B. B. C. podozrivému povedal, že advokátke zbytočne dáva peniaze, keď túto vec vie aj on priamo „poriešiť", čo Fabini pochopil ako žiadosť o úplatok, avšak jeho výšku obvinený C. nešpecifikoval. Následne po vykonaní domovej prehliadky v byte Fabiniho s jeho súhlasom, pri ktorej neboli zaistené žiadne veci, po odchode ostatných policajtov, obvinený B. B. C. od H. osobne prevzal sumu 500,- EUR a na otázku H., že čo bude s ďalšími policajtmi mu obvinený B. C. odpovedal, že sú štyria, takže ešte minimálne trikrát toľko – teda 1.500,- EUR, ktoré Fabini obvinenému B. B. C. s odstupom niekoľko dní po telefonickej urgencii zo strany obvineného B. C. osobne odovzdal na Bencúrovej ulici v Košiciach pri nákladnej železničnej stanici za to, že vec, v ktorej je Fabini podozrivý sa na polícii „zlikviduje" a jeho trestná vec sa tak pred súd nedostane.

12. Obvinený B. C. proti uvedenému uzneseniu zo dňa 29.12.2014 podal v zákonnej lehote sťažnosť, kedy žiadal aj o možnosť o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu za účelom podania kvalifikovanej sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia.
Úrad špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR Bratislava uznesením zo dňa 13.2.2015 sp. zn. VII/Gv22/14/1000-29 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť obvineného B. C. podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa MV SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite v Bratislave zo dňa 29.12.2014, pretože nebola dôvodná.

13. Dňa 12.8.2016 Úrad špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR Bratislava podal na žalobcu obžalobu pre uvedený skutok, rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo dňa 23.1.2018 č. k.: PK-2T/18/2016-1250 bol obžalovaný A. B. C. podľa § 285 písm. a) Trestného zákona oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VII/2 Gv22/14/1000-53 zo dňa 11.8.2016 pre skutok obžalobou právne posúdený ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podľa § 20 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný. Rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.1.2018.

14. Žalobca zaslal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v ktorej uplatnil nárok na náhradu škody vo výške 23.470,04 EUR, spočívajúca v náhrade trov právneho zastupovania a z titulu nemajetkovej ujmy, a to z dôvodu nezákonného rozhodnutia. Žalovaný v odpovedi zo dňa 12.4.2021 konštatoval, že v žiadosti žalobcu nie je preukázaný základný predpoklad pre uspokojenie jeho nároku na náhradu škody a to, že vydanie ním označeného rozhodnutia ako nezákonného bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky. Z týchto dôvodov neboli zistené zákonné podmienky pre uspokojenie jeho nároku na náhradu škody uplatneného v žiadosti o prerokovanie nároku v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.

15. Na výzvu súdu žalobca podaním zo dňa 28.3.2022 predložil vyúčtovanie úkonov obhajoby v trestnej veci, vedenej Špecializovaným trestným súdom v Pezinku sp. zn. PK-2T/18/2016, keď úkony obhajcu A. E. vyčíslil sumou 5.510,19 EUR, vrátane režijného paušálu, trovy obhajoby A. F. vyčíslil sumou 1.143,45 EUR, vyčíslil aj hotové výdavky, a to cestovné i náhradu za stratu času (č. l. 75-76 spisu).

16. Žalobca poukázal na obsah samotnej žaloby, aj predložené listinné doklady, podľa ktorých trestné oznámenie bolo začaté v decembri 2014, trvalo do februára 2018, takže bol stíhaný 3 roky a 3 mesiace. Žalovaný pri nemajetkovej ujme poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax, ako aj na ust. § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z. z. i na zákon o odškodňovaní obetí trestných činov, podľa ktorých možno priznať nemajetkovú ujmu vo výške 10-násobku minimálnej priemernej mzdy, čo v roku 2014 bola suma 352,- EUR a maximálna výška, ktorú by bolo možné priznať, by bola v sume 3.520,- EUR.
Poukázal aj na skutočnosť, že v rozhodnom období, t. j. v rokoch 2013 - 2015 bolo voči osobe žalobcu vedených niekoľko trestných stíhaní, žalobca uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy aj v konaní sp. zn. 19C/14/2019, ako aj v konaní sp. zn. 35C/29/2018.

17. Žalobca vo svojej výpovedi potvrdil, že v rozhodnom období v rokoch 2013 – 2014 pôsobil ako operatívny pracovník OR PZ v Košiciach, mal na starosti drogovú trestnú činnosť. Skutky, ktoré boli voči jeho osobe vznesené, považoval za vyfabulované pracovníkmi inšpekčnej služby. Začalo to tým, keď zistil, že D., pracovník inšpekcie zneužíval služobné osobné motorové vozidlo, na čo nadriadených upozorňoval. Reakciou postupu bolo zo strany pracovníkov inšpekčnej služby podávanie návrhu z tohto skutku. Všetko malo byť dohodnuté s Fabinim, ktorý bol cca 15 krát trestne stíhaný. Ten voči jeho osobe na žiadosť D. spočiatku krivo vypovedať nechcel, stalo sa tak až na základe sms komunikácie s riaditeľom F., ktorý mu navrhol dohodu v trestných veciach, v ktorých bol stíhaný. Telefón mu podrobili znaleckým skúmaním, kedy bolo zistené, že meno žalobcu sa v komunikácii s Fabinim nenachádza.
Práve z týchto dôvodov žalobca podal na tieto osoby niekoľko trestných oznámení, ktoré z dôvodu zaujatosti sa prejednávali v Bratislave.

18. V decembri 2014, pred Vianocami, žalobcovi bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia z dôvodu prijímania úplatku, čo považoval za reakciu jeho aktivity voči spomínaným kolegom. Do I. chodil niekoľkokrát, vypočúvali ho vyše štyroch hodín. Žalobca mal za to, že konanie ohľadom úplatku, za ktorý voči jeho osobe bolo vznesené obvinenie, malo byť zastavené už v prípravnom konaní, keďže bolo preukázané, že v uvedený čas podľa výpovede H. sa v byte nachádzalo cca 13 ľudí, vrátane policajtov, jeho obhajkyne, ktorí preukázali, že žiaden úplatok nezobral. Navyše preukázal, že v rozhodnom období, kedy mal úplatok prevziať, bol na dovolenke mimo Slovenska, čo sa mohlo zistiť z lokalizácie mobilného telefónu.
Napriek týmto skutočnostiam došlo k podaniu obžaloby za uvedený skutok, v trestnom konaní si zvolil právneho zástupcu, A. E. a A. F.. Po vykonanom dokazovaní ho Špecializovaný trestný súd v Pezinku spod obžaloby oslobodil práve z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný sa stal. Fabini medzičasom spáchal ďalšie trestné činy a pred súdom priznal, že k výpovedi proti žalobcovi bol donútený pracovníkmi inšpekčnej služby.
V rozhodnom období na jeho osobu boli podané ďalšie trestné oznámenia, v trestnom konaní, v ktorom bol obvinený za úplatok mu hrozilo až 12 rokov nepodmienečne, nevedel, či neskončí v Leopoldove a či sa vôbec dokáže brániť voči takémuto postupu.

19. Žalobca bol slobodný, žil s rodičmi, žiadnu známosť nemal, keďže ho považovali za kriminálnika, konanie voči jeho osobe bolo medializované – Markíza, JOJ, Korzár, SME, Košice dnes. Zo služobného pomeru bol prepustený v roku 2013, avšak pre iné obvinenie z trestného činu, odvtedy bol na úrade práce, nemal žiaden príjem. Určitý čas pracoval v advokátskej kancelárii K. J., avšak po ďalších trestných oznámeniach mu bolo naznačené, aby prácu ukončil.
Po oslobodení v trestných konaniach sa do policajného zboru vrátil v polovici roku 2017 na rovnakú pozíciu, akú zastával pred prepustením. Hneď v prvý deň nástupu mal konflikt s nadriadeným, ktorý ho zo zoznamu dochádzky vyškrtol s odôvodnením, že „takého pracovníka nechce“. Až keď sa preukázal právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, jeho nadriadený nemal inú možnosť ako ho nechať pracovať.
Napriek oslobodzujúcim rozsudkom nevraživosť pocítil od kolegov, ktorí s ním pracovať nechceli, keďže si mysleli, že bol oslobodený len preto, že mu skutok nebol preukázaný, spáchať ho však mohol. Negatívny vplyv v pracovnej oblasti pociťoval od páchateľov, ktorých vypočúval, tí mu naznačovali, že bol v rovnakej pozícii obvineného a obžalovaného. Aj z týchto dôvodov prešiel rôznymi zaradeniami, zmenil pôsobisko, určitý čas pracoval v Bratislave, čo bolo koncom roku 2017. Aj na tomto pracovisku už prvý deň mu kolegovia naznačili, doslova povedali, že sa boja s ním pracovať, keďže tam bola možnosť, že aj voči nim v súvislosti s jeho stíhaním a výkonom práce môžu byť do niečoho namočení.

20. Počas celého obdobia finančné prostriedky nemal, pomáhali mu rodičia, požičiaval si od kamarátov, známych. Právnym zástupcom, ktorí ho zastupovali v trestnom konaní vyplácal finančné čiastky postupne. V tomto smere si bol vedomý skutočnosti, že predložil súdu faktúru, na základe ktorej uhradil trovy v trestnom konaní, len A. F. v sume 470,04 EUR.
V osobnom živote mal problém nadviazať akýkoľvek vzťah, je pravdou, že medzičasom si priateľku našiel, tá pracuje v právnickej brandži, pozná právo. Keď však zistila, že bol trestne stíhaný a za aké skutky, táto skutočnosť ich vzťah narušila, musel sa vyviňovať, predkladal právoplatné rozsudky, o vzťah bojovať, čo sa mu aj podarilo. Našťastie sa priateľka vedela zorientovať a vec objektívne posúdiť. Navyše jej rodičia sú lekármi, ktorým rovnako musel vysvetľovať skutočnosti vo vzťahu k jeho osobe, čo mu bolo nepríjemné. Otec 20 rokov pôsobil v polícii, kde mu bolo rôznymi poznámkami od kolegov naznačované „akého má syna“.

Priateľov mal hlavne z prostredia kolegov, keďže pochádza z policajnej rodiny. Po prevalení káuz mnohí z nich sa s ním prestali stretávať, komunikovať, aby to nemalo vplyv na ich postavenie, na ich rodiny, pracovníci inšpekčnej služby chodili za kolegami s tým, aby mu nepomáhali, aby sa s ním nekontaktovali, čo mnohí z nich aj učinili.

21. Žalobca ozrejmil skutočnosti ohľadom prepustenia zo služobného pomeru, keď uviedol, že sa tak stalo v roku 2013 na základe prvého trestného stíhania, ktoré skončilo rovnako oslobodením v roku 2015. Do zamestnania však nastúpiť nemohol, keďže prebiehali ďalšie trestné stíhania voči jeho osobe. Ohľadom prepustenia zo služobného pomeru sa bránil v správnom konaní, keď prvostupňový, ako aj odvolací súd potvrdil, že prepustenie bolo nezákonné, na základe čoho ho musel zamestnávateľ do služobného pomeru prijať. Správny orgán považoval prepustenie zo služobného pomeru za nezákonné, čo bolo v rokoch 2013 – 2017.
Po nástupe do služobného pomeru voči jeho osobe boli prijímané úkony a postupy, aby bol opätovne prepustený, avšak zo zákonných dôvodov k tomu nedošlo. Nik nechcel s ním pracovať, bolo to zložité obdobie. V tomto smere ozrejmil, že ako policajti pracovali dvaja až štyria, prípadne ako tím. Dva roky pracoval sám, sám vybavoval spisy, rovnako v Bratislave, po dvoch rokoch mu bol pridelený pracovník, ktorý bol výslovne upozornený na jeho osobu. Ako jediný policajt mal mimoriadne opatrenia, ako jediný musel písať snímky z každého dňa, po minúte, hodine, čo v ten, ktorý deň robil. Každý deň volal nadriadenému, odhlasoval sa mailom, čo iní policajti nerobili. K zlepšeniu situácie prispela výmena policajného zboru, nadriadení si všimli výsledky jeho práce, bol jedným z najvýkonnejších policajtov, preto opatrenia postupne znižovali, v radoch kolegov bol stále krivým policajtom. Za prácu bol niekoľkokrát odmeňovaný. V roku 2021 zo služobného pomeru odišiel dobrovoľne na vlastnú žiadosť, keďže pretrvávali invektívy voči jeho osobe. Podľa žalobcu kauzy boli medializované, voči jeho osobe sa plánovala vražda, pripravovala sa aj výbušnina pod jeho auto, každý deň mal v schránke štyri žlté lístky na akékoľvek úkony, v akýchkoľvek trestných veciach, všetky tieto okolnosti ho neskutočne zamestnávali.

22. V konaní bol vypočutý svedok G., ktorý sa pri zásahoch stretával so žalobcom, keďže pracoval v pohotovostnej motorizovanej jednotke. Z médií sa dozvedel, že žalobcu zo služobného pomeru prepustili, na pracovisku sa šírili reči, že to bolo z dôvodu, že zobral úplatok pri domovej prehliadke. V októbri 2014 nastúpil na jeho miesto, kolegovia verili, že je krivým policajtom. Do roku 2017 so žalobcom neprichádzal do styku, až kým jedného dňa do práce nenastúpil. V deň návratu sa zapísal do knihy dochádzok, čo sa vedúcemu nepáčilo, z knihy ho vyškrtol, keďže nechcel, aby kriví policajti na kriminálke pracovali. To bol dôvod jeho preradenia na ekonomický úsek. Počas tohto pôsobenia sa dozvedel, že žalobca bol dobrým pracovníkom, mal dobré výsledky, k jeho osobe sa však bližšie nikto nevyjadroval, keďže nechcel mať problémy. Raz sa stalo, že mali spoločný výjazd, následne ich zástupca vedúceho zavolal a upozornil, aby so žalobcom nespolupracovali, pokiaľ by sa tak stalo, mali písať snímky dňa aj oni. Samozrejme, že príkaz poslúchli, keďže nechceli mať problémy. Žalobca po nástupe v D. na kriminálke pracoval cca mesiac, následne odišiel do Bratislavy, čím sa ich cesty rozišli. Svedok z rozprávania vedel, že napriek tomu, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, kolegovia mu neverili, starší ho stále považovali za krivú osobu. Vyjadril sa k udalosti, keď počas výjazdu stretli žalobcu. Svedok ho pozdravil, kolegovia odvrátili hlavu, nechceli sa s ním stretnúť. Nakoniec vyslovil názor k úplatku žalobcu, keď uviedol, že počas domových prehliadok to nie je technicky možné, pretože v byte nie je sám, všetko sa fotí, dokumentuje.
Svedok L. od októbra 2018 pracoval na útvare oddelenia cieľového pátrania v Bratislave. Pri pohovore mesiac predtým ho nadriadení informovali o možnom prestupe do Košíc s tým, že jeho kolegom mal byť žalobca. Vtedy ho výslovne riaditeľka JUDr. Jurčová a nadriadený B. informovali o osobe žalobcu, vystríhali ho, že ide o krivého policajta, aby si dával pozor, pretože mal zobrať úplatok, z oddelenia ho chceli vyštvať. Od začiatku bol v strehu, informácie o žalobcovi si zabezpečil, oboznámil sa so všetkými dôkazmi a skutkami, ktorých sa mal dopustiť, bol obozretný a nedôveroval mu. Jeho postoj voči žalobcovi sa postupne menil, keďže spolu pracovali takmer každý deň. Vtedy zistil, že žalobca si robotu robí poriadne, kvalitne, každý papier prečíta, zistil, že ide o poctivého policajta a takéto stanovisko tlmočil aj nadriadenému. V tom čo mu povedali a čo videl mu niečo nesedelo, nakoniec videl oslobodzujúce rozsudky. Napriek týmto rozhodnutiam väčšina kolegov mu neverila, verili že je krivým policajtom a tomu je tak doposiaľ. So žalobcom pracoval do roku 2020, kedy z oddelenia odišiel. Popísal aj udalosti na spoločnom cvičení v Lešti v roku 2019, šlo o praktický výcvik 10 ľudí, ktorý trval celý týždeň. Samozrejme, že mali obdobie voľna, vtedy zaregistroval, že všetci kolegovia sa žalobcu stránia, okrem neho nik sa s ním nepustil do reči, žalobcu z akéhokoľvek kontaktu vylúčili. Aj tento svedok potvrdil, že mal

nariadené mimoriadne opatrenia, musel robiť tzv. snímku dňa, nik iný takúto povinnosť na oddelení nemal. Zaznamenal aj iný spôsob komunikácie medzi nadriadeným a žalobcom.

23. Žalobca predložil súdu výpis z účtu Slovenskej sporiteľne z 12.2.2018, preukazujúci úhradu sumy 470,04 EUR s poznámkou B. C. – právne služby. Listinné doklady preukazujúce medializáciu skutku nepredložil.

24. Svedok K. bol v rozhodnom období v rokoch 2012 – 2013 kolegom žalobcu, jeho parťákom v štvorčlennej skupine, v ktorej spolupracovali. Žalobca bol dobrým pracovníkom, kriminalistom, zatýkal ľudí z drogového prostredia a aj jeho zásluhou ich skupina bola vyhodnotená ako jedna z najlepších.
O tom, čo sa stalo v júli 2013 sa dozvedel až následne, malo ísť o údajnú korupciu, a to z dôvodu vykonštruovaných úkonov zo strany Fabiniho. Šlo o drogovo kriminalistickú známu osobu, ktorá voči žalobcovi vykonštruovala niekoľko účelových obvinení.
Po vznesení obvinenia nasledoval hon na osobu žalobcu, zo strany kolegov, ako aj vedenia mu bolo výslovne naznačené, aby s ním prerušil kontakty, čo spočiatku odmietal, 11 mesiacov bol bez parťáka a pokiaľ aj mal dobré výsledky, v hodnotení práce klesol, čo bolo nadriadeným odôvodnené tým, že sa kontaktoval so žalobcom. Po takomto zhodnotení s ním kontakty prerušil. Po niekoľkých rokoch a oslobodení žalobcu spod obžaloby sa vrátil na pôvodné pracovisko a aj na pôvodné miesto. Aj tento svedok potvrdil, že v prvý deň nástupu sa žalobca riadne do evidencie zaevidoval, pričom vedúci ho červeným perom vyškrtol s tým, že nesúhlasí, aby sa na kriminálku vrátil, celú záležitosť riešil riaditeľ. Na základe nesúhlasu vedúceho Dúhu bol žalobca preložený na ekonomické oddelenie. Keďže pracovali na jednom pracovisku svedok potvrdil, že vzťahy voči žalobcovi sa vyostrovali tak zo strany kolegov, ako aj nadriadeného vedúceho, prišli obštrukcie typu, aby chodil MHD, nepoužíval služobné motorové vozidlo. Navyše mal nariadenú tzv. snímku dňa, čo znamená od začiatku do konca pracovnej doby vypisoval hodinu po hodine čo v daný deň robil a pokiaľ ho pri výjazde vzali do služobného auta, táto okolnosť im bola zástupcom riaditeľa vytknutá. Žalobca na ekonomickom úseku pracoval krátko, keďže sám uznal, že takáto šikana nie je v poriadku, preto sa rozhodol odísť za prácou do Bratislavy, do iného kolektívu. Aj po tomto incidente bol s ním v kontakte, vedel, že má finančné problémy, keďže nikde nepracoval. Stalo sa aj to, že ho požiadal o pôžičky, bolo ich niekoľko v menších čiastkach, dokopy cca 900 – 1.000,- EUR, samozrejme, že žalobca mu všetky peniaze vrátil. Finančne ho podporovali rodičia, pretože keď šli na obed, platil stravnými lístkami. Svedok neveril, že žalobca úplatok zobral, pretože rovnakú prácu vykonával aj on sám, niekoľkokrát bol na domových prehliadkach, kde bolo množstvo ľudí, preto k takémuto úkonu dôjsť nemohlo. V roku 2021 – 2022 pracoval v Bratislave na Národnej centrále osobitných druhov kriminality Prezídia PZ Bratislava, počas ktorého pôsobenia bol výslovne zo strany vedúceho upozornený na osobu žalobcu, keď sa bránil a situáciu ozrejmoval, že žalobcu pozná a neverí tomu za čo bol odsúdený, kolegovia mu neverili. Nestalo sa tak ani po vydaní oslobodzujúceho rozsudku.
Svedok potvrdil aj to, že bol kontaktovaný dvomi pracovníkmi úradu inšpekčnej služby, stretli sa v kaviarni a podľa ich vyjadrenia prišli z poverenia šéfa inšpekčnej služby F.. Vtedy ho nabádali k tomu, že ak nechce mať nálepku „Dráčovec“, aby im poskytol informáciu, za ktorú by žalobca mohol byť stíhaný. Samozrejme, že takéto konanie odmietol, keďže žalobcu poznal v inom svetle, jeho osobu pred dotyčnými pracovníkmi obhajoval a na nič nepristúpil. Rovnako ho kontaktoval pracovník z NAKY a bolo to počas vyšetrovania žalobcu, ktorý prišiel s ponukou, že pokiaľ o nejakej trestnej činnosti na žalobcu vie, resp. existuje niečo, čo by tomuto dopomohlo, mal im to oznámiť za čo mal byť kariérne povýšený, aj túto ponuku odmietol. Svedok prerušenie vzťahov so žalobcom, spočiatku odmietal, keď však začali voči jeho osobe invektívy, nedali mu odmeny, odmietli poskytnúť služobné motorové vozidlo, nemal inú možnosť ako tak urobiť, keďže je živiteľom rodiny.

25. V konaní bol vypočutý aj svedok A. C., otec žalobcu. Ten potvrdil, že celá ich rodina dlhé roky, aj v rozhodnom období pracovali v prostredí kriminálnej polície, od roku 1991 bol riaditeľom Úradu investičnej a kriminálnej polície. Keďže syn vyrastal v tomto prostredí bolo logické, že pokračoval v ich šľapajach.
Prvé informácie o tom, že sa okolo syna niečo deje zaregistroval v roku 2011, o dva roky na to mu syn jedného dňa povedal, že je s ním skončený služobný pomer. Samozrejme, že sa informoval čo sa deje, oboznamoval sa so všetkými uzneseniami o vznesení obvinenia, ani na chvíľu neveril, že syn je schopný sa niečoho takého dopustiť, šlo o úplatkárstvo, ublíženie na zdraví, korupciu. Od tohto obdobia sa v ich rodine zmenil život. Napriek tomu, že syn mal dovtedy množstvo kamarátov a telefón neprestal zvoniť, odvtedy každý od neho dával ruky preč. Ako rodina si prešli ťažkým obdobím, kým predtým s manželkou

žili aktívnym spoločenským životom, zúčastňovali sa rôznych spoločenských akcií, postupne všetko utíchlo. Aj keď došlo k oslobodeniu syna vo všetkých veciach spod obžaloby, situácia sa už nezmenila, len s máloktorými kamarátmi, s ktorými sa stýkali, vzťahy obnovili. K tomu dopomohlo aj konanie polície, keď každé predvolanie, doručenie akejkoľvek písomnosti na adresu bydliska žalobcu sa uskutočňovalo len cestou príslušníkov polície, aj cez víkendy, čo zaznamenalo u susedov záujem.
Svedok sa vyjadril aj ku konkrétnemu skutku, za ktorý bol syn trestne stíhaný, keď uviedol, že ani na chvíľu neuveril tomu, že úplatok pri domovej prehliadke zobral, keďže to nie je možné. Pri domových prehliadkach sa zúčastňuje celý štáb ľudí, ktorí sú prítomní zo zákona, preto nemôže nastať situácia, aby k niečomu takémuto došlo. Po tom, čo bol prepustený zo služobného pomeru, ako rodina mu pomáhali ako vedeli, finančne, samozrejme mu poskytovali psychickú aj morálnu podporu. Syn občas brigádoval, boli to krátkodobé brigády. Orientačne uviedol sumu za 5 rokov, ktorú žalobcovi poskytli, počas ktorého obdobia býval s nimi v byte, čiastku 20.000 – 25.000,- EUR, do ktorej zarátal bežný spôsob života mladého človeka, stravovanie, obliekanie.
Obvinenia žalobcu boli medializované v televíziách, na Markíze, JOJ-ke, v tlači, v ktorých médiách bol označený celým meno a priezviskom, jeho osoba bola vyobrazená, čo rozhodne neprispelo k jeho dobrému menu. Po vydaní oslobodzujúceho rozsudku táto správa bola v médiách zaznamená malými písmenkami, čo prirovnal k obvineniu, vtedy správy boli na titulných stranách. Od syna, ako aj bývalých kolegov sa dozvedel, že od prvého dňa nástupu do práce mal problémy, bývalí kolegovia neverili tomu, že je nevinný, nadriadení sa voči nemu správali arogantne. Dozvedel sa aj to, že mu boli nariadené mimoriadne opatrenia, ktoré iný policajt robiť nemusel, tzv. snímku dňa, správanie kolegov bolo odmietavé, tí sa ho stránili, čo mu dávali najavo. Po opätovnom nástupe do služobného pomeru bol niekoľkokrát preradený na rôzne podradné úseky. Od vydania oslobodzujúcich rozsudkov v rodine o situácii nehovoria.
Syn sa ako tak zo všetkého otriasol, celé konanie zanechalo na ňom následky, je vážnejší, opatrnejší, apatický. Prácu na kriminálke ukončil, z pracoviska odišiel, keďže pod takým tlakom sa pracovať nedalo. V súčasnosti žije s priateľkou, poskytnuté peniaze podľa možností sa im snaží vrátiť.

26. Podľa ust. § 27 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

27. Podľa ust. § 1 cit.zákona tento zákon upravuje
a)zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

28. Podľa ust. § 3 ods.1, 2, cit. zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a)nezákonným rozhodnutím,
b)nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c)rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d)nesprávnym úradným postupom.
29. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

30. Podľa ust. § 5 ods.1 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

31. Podľa ust. § 6 ods.1 zák.č.514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

32. Podľa ust. § 15 ods.1,2 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

33. Podľa ust. § 16 ods.4 cit. zákona ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

34. V predmetnom konaní sa žalobca domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci - keď uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby východ Košice zo dňa 29.01.2014 sp. zn. ČVS: SKIS-21/OISV-V-2014 bolo podľa § 199 ods. 1, 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Trestného zákona a za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 29.12.2014 sp. zn. ČVS: SKIS-148/OISZ-V-2014 bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi, B. B. C. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona za skutok špecifikovaný v tomto uznesení. Keďže uvedené rozhodnutia boli vydané po účinnosti zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (01.07.2004), vychádzajúc z prechodného ustanovenia § 27 ods. 1 citovaného zákona, súd posúdil predmetnú vec podľa tohto zákona.

35. Základnými predpokladmi existencie zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci v prípade nezákonného rozhodnutia sú existencia nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody.

36. V prípade, že sa jedná o nezákonné rozhodnutie sa požaduje, aby bolo rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, neskôr zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, pričom zodpovednosť štátu je podmienená využitím riadnych opravných prostriedkov smerujúcich proti nezákonnému rozhodnutiu.

37. Škodou podľa zák.č.514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov je škoda skutočná a ušlý zisk. Poškodený má právo tak na náhradu majetkovej škody, ako aj na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy a to v prípade, že by konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu. Nemajetkovou ujmou je určitá náhrada za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu vo sfére fyzickej osoby. Je dôležité prihliadať na to, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie fyzickej osoby.

38. V predmetnej veci je nepochybné a preukázané, že uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby - Západ Bratislava zo dňa 29.12.2014 bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi za skutok v tomto uznesení špecifikovaný, a to pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.
Preukázané a nesporné bolo aj to, že na žalobcu bola podaná obžaloba Úradom špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky Bratislava na Špecializovaný trestný súd Pezinok dňa 12.08.2016.

39. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Podľa rozhodnutí NS SR sp.zn. 4MCdo/15/2009 z 18.8.2010, aj 4 Cdo/183/2009 z 30.11.2009 je pre posúdenie zákonnosti začatia (vedenia) trestného stíhania rozhodný neskorší výsledok trestného konania.

40. Podľa § 17 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

41. Podľa § 17 ods.2 zák.č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

42. Podľa § 17 ods.3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a)osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b)závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d)závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

43. V zmysle platnej súdnej judikatúry platí, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá nemajetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu voči občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch patrí poškodenému za splnenia jediného predpokladu a to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, ktorú preto nemožno uspokojiť inak (§17 ods.2). Kritéria, podľa ktorých sa stanovuje jej výška, určuje zákon príkladom (§17 ods.3). Tieto sa využijú aj pre posúdenie, či v danom prípade iba samotné konštatovanie porušenia práva je, alebo nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného; to sa odvíja v kontexte okolností prípadu najmä od intenzity utrpenej nemajetkovej ujmy (napr. okolností, za ktorých k vzniku nemajetkovej ujmy došlo a pod.). Peňažná satisfakcia je slovenským zákonodarcom vnímaná ako satisfakcia subsidiárna, ktorá nastupuje až v prípade, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Súd musí mať preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku ust. § 17 citovaného zákona nie je postačujúce predovšetkým z hľadiska intenzity trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, spoločnosti a podobne.

44. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej než majetkovej sféry poškodeného a popri nepriaznivých dôsledkoch, vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania zahŕňa aj iné dopady, nezákonného rozhodnutia, najmä do osobnostnej integrity poškodeného. Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému a možno ju považovať za konečný účel právneho poriadku. Ide o ústavnú kategóriu, ktorá pôsobí vo vzťahu k ostatným základným právam ako nadradená hodnota a akýkoľvek zásah do týchto práv, či zníženie ľudskej dôstojnosti je potrebné vnímať ako závažný a ťažko reparovateľný. Funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je satisfakčná funkcia a to s ohľadom na okolnosti prípadu, optimálne a účinné zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Ako bolo konštatované, kritéria, na ktoré má súd prihliadnuť sú ustanovené v § 17 ods.3 zákona, v zmysle ktorého má s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti individuálneho prípadu vymedziť okolnosti významné pre určenie výšky náhrady škody a to dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry, vplyv na povesť poškodeného, doterajší spôsob života.

45. Pokiaľ ide o určovanie výšky náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, ktoré skončilo inak, než právoplatným rozhodnutím, v tomto smere Česká súdna prax pomerne podrobne definovala kritéria určenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy - rozsudok Veľkého senátu Najvyššieho súdu ČR, sp.zn. 30 Cdo/2813/2011 zo dňa 27.6.2012, v ktorom rozhodnutí sa konštatuje, že súdy pri stanovení formy, či výšky zadosťučinenia majú vychádzať predovšetkým z povahy trestnej veci, tiež z dĺžky trestného stíhania a predovšetkým z dopadov trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby. Forma a prípadná výška zadosťučinenia pritom nesmie byť v rozpore so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti.

46. Uvedené kritéria boli podrobnejšie vysvetlené a to:
a)povahou trestnej veci, ktorá je daná závažnosťou trestného činu kladeného osobe za vinu; čím závažnejší trestný čin, tým negatívnejšie prežíva obvinený trestné stíhanie, pretože sa obvykle spája aj s hrozbou prísnejšieho trestu a vyššieho spoločenského odsúdenia,
b)dĺžkou trestného stíhania - ohraničuje v čase trvania zásahu do osobnosti, ktorý s

postupujúcim časom spravidla rastie. Neprimeraná dĺžka stíhania spôsobuje udržiavanie osoby v stave neistoty. Je však potrebné oddelene posudzovať náhradu
nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie, za väzbu počas neho a za neprimeranú dĺžku trestného stíhania.
c)ďalším kritériom sú následky v osobnostnej sfére poškodeného, ktoré sú vyjadrením narušenia konkrétnych zložiek osobnosti, ktoré môže zvyšovať, alebo znižovať intenzitu naplnenia prvých dvoch kritérií - profesijná, súkromná, rodinná, či iná sféra života.
d)sú to okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo, to sú najmä okolnosti vydania uznesenia o vznesení obvinenia, resp. okolnosti pred vznesením obvinenia
e)aj súlad so všeobecne zdieľanou predstavou spravodlivosti, kde sa vyžaduje posúdiť z hľadiska všeobecnej slušnosti, akej satisfakcie by sa malo poškodenému skutočne dostať.

47. Pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy za neprimeranú dĺžku trestného stíhania, táto musí byť posudzovaná odo dňa vznesenia obvinenia, až do právoplatnosti konečného rozhodnutia vo veci.

48. Poukazujúc na zistené skutkové okolnosti súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Výsledkom trestného stíhania voči žalobcovi bolo zrušenie nezákonného rozhodnutia, a to uznesenia o vznesení obvinenia, žalobca bol spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 23.1.2018 v konaní sp. zn. PK-2T/18/2016-1250 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený, keďže nebolo dokázané, že sa skutok stal, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.
V tomto smere súd dodáva, že pokiaľ štát má byť považovaný za materiálny právny štát musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa však štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup takých orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák.č. 514/2003 Z.z., účinného od 1.7.2004. Súdna judikatúra systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Tak ako bolo konštatované, nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia (resp. vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania.

49. Žalobca podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Bratislava žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v zmysle ust. § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, o čom svedčí prípis Generálnej prokuratúry SR zo dňa 12.4.2021. Z obsahu tohto podania je zrejmé, že žalobca uplatnil škodu vo výške 23.470,04 EUR spočívajúcej v náhrade trov právneho zastupovania a z titulu nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného rozhodnutia. Za nezákonné rozhodnutie žalobca označil uznesenie Ministerstva vnútra SR z 29.12.2014, ktorým bolo vznesené obvinenie voči žalobcovi za skutok právne kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku.
Generálna prokuratúra SR vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal základný predpoklad pre uspokojenie jeho nároku na náhradu škody, a to, že vydanie ním označeného rozhodnutia ako nezákonného bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, uvedený orgán nezistil zákonné podmienky pre uspokojenie nároku žalobcu na náhradu škody, uplatneného v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

50. Podľa článku 16 ods. 1 Ústavy SR, nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

51. Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

52. Účelom práva na súkromie podľa vyšších článkov ústavy je chrániť jednotlivca, ľudské individuum pred nadmerným formovaním zo strany štátu, ba verejnej moci vôbec. Ústavný súd definoval súkromie

ako sféru života človeka, do ktorej nemožno zasahovať bez jeho súhlasu. Právom na súkromie sa zaručuje osobe možnosť rozhodovať samostatne o tých záležitostiach, ktoré sa uznávajú za súkromné. Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia môže byť obmedzená v prípadoch obmedzených zákonom.

53. V ústavnom práve možno uvažovať o rozlíšení ochrany priznanej čl. 19 ods. 1 ústavy na štyri osobitné práva: na ľudskú dôstojnosť, o ďalšom práve na česť, potom o práve na dobrú povesť a o inom osobitnom práve na ochranu mena. Účel ochrany ľudskej dôstojnosti sa v súčasnom slovenskom práve vymedzuje ako ochrana pred zaobchádzaním, ktoré ponižuje dôstojnosť človeka ako ľudskej bytosti.

54. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca v dôsledku trestného stíhania utrpel ujmu v rodinnom, osobnom a hlavne pracovnom živote. Žalobca bol stíhaný a obvinený za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona tým, že dňa 1.7.2013 po vykonaní prehliadky osobného motorového vozidla zn. OPEL ZAFIRA EVČ: D. XXX E. so súhlasom majiteľa H., ktorý bol vypočúvaný obvineným B. C., od Fabiniho prevzal sumu 500,- EUR, následne 1.500,- EUR, ktoré finančné prostriedky osobne odovzdal obvinenému na Bencúrovej ulici v Košiciach pri nákladnej železničnej stanici za to, že vec v ktorej bol Fabini podozrivý sa na polícii „zlikviduje“ a jeho trestná vec sa nedostane pred súd. Trestné stíhanie žalobcu trvalo viac ako tri roky, kedy bol stíhaný zo skutku, za ktorý mu hrozilo odsúdenie za trestný čin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Trestné stíhanie v uvedenej dĺžke, vzhľadom na osobu žalobcu, aktívneho policajta malo dopad na jeho osobný, pracovný život, preto mal súd za to, že v prípade žalobcu samotné konštatovanie porušenia jeho práv nie je možné považovať za dostatočné vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci. V prvom rade bolo potrebné prihliadnuť na osobu žalobcu, ktorý bol policajtom, od ktorého sa očakávalo poznanie a dodržiavanie zákonov. Z výpovede samotného žalobcu, ako aj svedkov bolo nepochybne preukázané, že pôsobil ako operatívny pracovník OR PZ v Košiciach, ktorý mal na starosti drogovú trestnú činnosť. Skutky, ktoré boli vznesené voči jeho osobe považoval za vyfabulované pracovníkmi inšpekčnej služby, ktoré boli aj medializované. Uznesenie o vznesení obvinenia týkajúce sa úplatku podľa jeho názoru malo byť zastavené už v prípravnom konaní, keďže bolo preukázané, a to výpoveďou H. i policajtov, že žiaden úplatok nevzal. Navyše v prípravnom konaní preukázal, že v rozhodnom období úplatok prevziať nemohol, keďže bol niekoľko sto kilometrov od Slovenska na dovolenke. Už na základe týchto skutočností k ďalšiemu konaniu voči jeho osobe vôbec dôjsť nemalo. Za trestné stíhanie mu hrozilo niekoľko rokov nepodmienečne, nevedel či neskončí v Leopoldove a či sa dokáže voči takémuto postupu brániť.
V rozhodnom období bol slobodný, žil s rodičmi, žiadnu známosť nemal, keďže ho považovali za kriminálnika, zo služobného pomeru bol prepustený v roku 2013, avšak pre iné obvinenie z trestného činu, z ktorého dôvodu bol určitý čas bez práce, evidovaný na úrade práce, nemal žiaden príjem. Krátko, cca mesiac pracoval v advokátskej kancelárii K. J., avšak po ďalších trestných oznámeniach z kancelárie odišiel. Po vydaní oslobodzujúceho rozsudku sa do policajného zboru vrátil na rovnakú pozíciu, akú zastával pred prepustením. Hneď v prvý deň nástupu mal konflikt s nadriadeným, keďže takéhoto pracovníka na pracovisku nechcel. Po nástupe zažil pocit nevraživosti od kolegov, ktorí nechceli s ním pracovať, keďže si mysleli, že bol oslobodený len z dôvodu, že mu skutok preukázaný nebol, ale spáchať ho mohol. Negatívny vplyv pociťoval v pracovnej oblasti aj od páchateľov, ktorých vypočúval a ktorí mu naznačovali jeho pozíciu obvineného i obžalovaného. Z uvedeného dôvodu menil pracovné zaradenia aj pôsobisko, odišiel pracovať do Bratislavy. Aj na tomto pracovisku mu prvý deň kolegovia naznačili, doslova sa báli s ním pracovať, pretože im hrozila možnosť rovnakého postihu.
V osobnom živote mal problém nadviazať akýkoľvek kontakt. Priateľku si našiel, pracuje v rovnakej brandži, pozná právo. Keď zistila, že bol trestne stíhaný, tieto skutočnosti ich vzťah narušili, musel sa pred ňou vyviňovať, predkladať právoplatné rozsudky, preukazovať oslobodenie spod skutkov, pre ktoré bol stíhaný, o vzťah bojovať, čo sa mu podarilo. Priateľkini rodičia sú lekári, ktorým rovnako musel ozrejmovať a vysvetľovať určité veci vo vzťahu k jeho osobe, čo mu bolo nepríjemné. Priateľov mal hlavne medzi kolegami, právnikmi, keďže pochádza z policajnej rodiny. Po prevalení káuz mnohí z nich sa s ním prestali stretávať, komunikovať, a to len z dôvodu, aby trestné stíhanie žalobcu nemalo vplyv na nich a ich rodiny. Stalo sa aj to, že pracovníci inšpekčnej služby kontaktovali kolegov, aby mu nepomáhali, aby sa s ním nekontaktovali. Zo služobného pomeru ho prepustili v roku 2013 na základe prvého trestného stíhania, ktoré rovnako skončilo jeho oslobodením v roku 2015, do zamestnania však nastúpiť nemohol, pretože voči jeho osobe boli ďalšie trestné stíhania. Správny súd považoval jeho prepustenie zo služobného pomeru za nezákonné. Po opätovnom nástupe do služobného pomeru žalobca považoval toto obdobie za veľmi zložité, dva roky pracoval sám, ako jediný policajt mal mimoriadne opatrenia, písal snímky z každého dňa, každý deň pri nástupe do zamestnania sa hlásil nadriadenému, odhlasoval

mailom, iní policajti takéto opatrenia nemali. Tie trvali zhruba dva a pol roka, k zlepšeniu situácie prispela výmena policajného zboru, kedy si nadriadení všimli jeho výsledky práce, bol jedným z najvýkonnejších policajtov, v radoch kolegov bol však stále krivým policajtom. V roku 2021 na vlastnú žiadosť zo služobného pomeru odišiel, a to z pretrvávajúcich invektív voči jeho osobe.

55. Dopady v pracovnej oblasti potvrdili svedkovia G. a L., svedok G. po prepustení žalobcu zo služobného pomeru nastúpil na jeho miesto, kolegovia sa k jeho osobe nevyjadrovali, vycítil, že ho berú ako krivého policajta. So žalobcom sa do jeho nástupu v roku 2017 nestretával. Potvrdil incident s nadriadeným hneď prvý deň jeho nástupu, vyjadroval sa k jeho preradeniu. Na pokyn nadriadeného a vyhrážok svedok príkaz uposlúchol a so žalobcom kontakty prerušil, keďže nechcel mať problémy, žalobca následne odišiel do Bratislavy. Napriek oslobodeniu spod obžaloby mu kolegovia neverili, tí starší ho stále považovali za krivú osobu, čo konkretizoval určitou udalosťou pri výjazde. Svedok L. mal byť kolegom žalobcu, keďže mu umožnili prestup do Košíc. Pred preradením pri pohovore ho nadriadení výslovne informovali o osobe žalobcu a vystríhali, že ide o krivého policajta, na ktorého si má dávať pozor, pretože zobral úplatok a chceli ho z oddelenia vyštvať. Samozrejme pri práci bol obozretný, nedôveroval mu, jeho postoj sa postupne menil, keď zistil, že žalobca si robotu robí poriadne, šlo o poctivého policajta, ktoré stanovisko tlmočil aj nadriadenému. Napriek oslobodzujúcim rozsudkom časť kolegov zmenila na jeho osobu názor, väčšina mu však neverila. Aj tento svedok uviedol udalosť, spoločné cvičenie v Lešti v roku 2019, keď okrem svedka sa ho všetci kolegovia stránili, nekomunikovali s ním. Potvrdil aj to, že jedine žalobca na oddelení písal snímku dňa.
Svedok K. bol kolegom žalobcu, jeho parťákom v štvorčlennej skupine. Potvrdil, že žalobca bol dobrým kriminalistom, zatýkal ľudí z drogového prostredia a aj jeho pričinením bola ich skupina vyhodnotená ako jedna z najlepších. Po vznesení obvinenia nasledoval hon na jeho osobu, zo strany kolegov a vedenia mu bolo naznačené, aby s ním prerušil kontakty, čo spočiatku odmietal, keď však v hodnotení práce klesol o dva body, čo bolo odôvodnené kontaktom so žalobcom, vtedy ich prerušil, dostal nového kolegu. Rovnako potvrdil incident v prvý deň nástupu do služobného pomeru, aj mimoriadne opatrenia voči žalobcovi na pracovisku i vyhrážky zo strany zástupcu riaditeľa. Žalobca mal finančné problémy, keďže nepracoval, z ktorého dôvodu mu poskytol malé čiastky pôžičiek, ktoré mu samozrejme vrátil. Svedok potvrdil aj to, že pracovníkmi úradu inšpekčnej služby bol kontaktovaný, stretli sa v kaviarni, prišli z poverenia šéfa inšpekčnej služby, a nabádali ho k informáciám na osobu žalobcu, za ktoré by mohol byť stíhaný. Kontaktoval ho aj pracovník z NAKY, čo bolo počas vyšetrovania žalobcu, ktorý za jeho kariérne povýšenie požadoval informácie ohľadom trestnej činnosti na žalobcu, čo samozrejme odmietol. Aj keď žalobcu pred nadriadenými bránil, odmietal prerušiť styky, jeho nadriadení voči jeho osobe započali s invektívami, odňali mu odmeny, odmietli mu poskytnúť služobné vozidlo, kedy nemal inú možnosť ako na ich podmienky pristúpiť, keďže je živiteľom rodiny.

56. Svedok C. je otcom žalobcu, celá rodina dlhé roky pracovala v prostredí kriminálnej polície, sám bol riaditeľom Úradu investičnej a kriminálnej polície, syn pokračoval v ich šľapajach. Jedného dňa mu povedal, že je s ním skončený služobný pomer. Samozrejme, že sa informoval čo sa deje, oboznamoval sa s uzneseniami o vznesení obvinenia, ani na chvíľku neveril tomu, že syn je schopný sa skutkov kladených mu za vinu dopustiť - šlo o úplatkárstvo, korupciu, ublíženie na zdraví. Odvtedy sa v ich rodine zmenil život. Syn mal množstvo kamarátov, s ktorými komunikoval, mnohí z nich s ním kontakty prerušili. Ako rodina žili aktívnym spoločenským životom, postupne všetko utíchlo a aj keď došlo k oslobodeniu vo všetkých veciach, nič sa do starých koľají nevrátilo. Ľudia s ktorými sa stýkali, pracovali, žili, vzťahy s nimi neobnovili. Dopomohlo k tomu aj konanie polície, keďže každé predvolanie, doručenie akejkoľvek písomnosti bolo realizované cestou príslušníkov polície, cez víkendy, čo zaznamenalo záujem u susedov. Konkrétnemu obvineniu ani na chvíľu neuveril tomu, že jeho syn pri domovej prehliadke úplatok zobral, keďže to nebolo možné, pri domových prehliadkach sa zúčastňuje štáb ľudí, ktorí sú prítomní zo zákona. Po prepustení zo služobného pomeru mu pomáhali ako vedeli, samozrejme finančne, poskytovali psychickú aj morálnu podporu. Syn občas brigádoval, finančné prostriedky, ktoré mu poskytli im podľa možností spláca. Od vydania oslobodzujúcich rozsudkov v ich rodine o tom nehovoria, mal však vedomosť, že syn bol niekoľkokrát preradený na rôzne podradné úseky, určitý čas pracoval v Bratislave. Prácu na kriminálke ukončil, z pracoviska odišiel, keďže pod tlakom pracovať nevedel.

57. Súd vyhodnotil zistené následky trestného stíhania žalobcu a dospel k záveru, že prežité útrapy, narušenie pracovných, rodinných, priateľských väzieb sú nepochybne závažnejším zásahom do integrity žalobcu, keď iba konštatovanie porušenia práva, nie je spôsobilé takýto závažný zásah vyvážiť. S

poukazom na vyššie uvedené mal za to, že predmetným trestným stíhaním došlo výrazným spôsobom k zníženiu jeho ľudskej dôstojnosti, ktorá odôvodňuje priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určovaní rozsahu náhrady nemajetkovej ujmy žalobcu vzniknutej v dôsledku nezákonných rozhodnutí postupoval podľa ustanovenia § 17 zák. č. 514/2003 Z.z.

58. V prípadoch rozhodovania o výške nemajetkovej ujmy je podľa názoru Ústavného súdu SR (sp. zn. III. ÚS 754/2016) potrebné zohľadniť jednak povahu trestnej veci, dĺžku trestného stíhania a predovšetkým dopady trestného stíhania do osobnostnej sféry poškodenej osoby (následky v osobnostnej sfére poškodeného), ako aj okolnosti , za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Za pomoci týchto kritérií ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí však súčasne najmä zodpovedať všeobecne zdieľanej predstave spravodlivosti a slušnosti.

59. V rozhodnutí zo 7.8.2018 sp. zn. 3Cdo/7/2017 Najvyšší súd SR pri riešení predmetnej otázky poukázal na judikatúru ESĽP, podľa ktorej náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná, utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v Spojené kráľovstvo).

60. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/171/2005 konštatoval, že aj keď je výška zadosťučinenia v peniazoch predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúc sa akejkoľvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané, či dokonca tak premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli (dokonca) k bezdôvodnému obohacovaniu sa. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby, pričom výšku určuje súd a prihliadnutím na závažnosť spôsobenej ujmy. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Vzhľadom na to, že nemajetková ujma vzniknutá porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom zmysle slova ani nedá odškodniť a jej rozsah nie je možné ani exaktne kvantifikovať a vyčísliť, namiesto nej je možné len poskytnutie zadosťučinenia. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorý zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie.

61. Súd prihliadol pri stanovení výšky nemajetkovej na vyššie uvedené. Pri určení výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy vzal v úvahu dĺžku trestného konania (vyše troch rokov), počas ktorého obdobia žalobca žil v neistote i povahou trestnej veci, na citované následky trestného stíhania v osobnom, najmä pracovnom, rodinnom živote, ako aj na skutočnosť, že nemajetková ujma, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku trestného stíhania, netrvala len po dobu od vznesenia obvinenia do oslobodenia spod obžaloby, ale vo svojej podstate pretrvávala a pretrváva naďalej, nie je možné odstrániť ako priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady.

62. Súd výšku nemajetkovej ujmy určil po starostlivom uvážení všetkých skutočností, ktoré zistil na základe vykonaného dokazovania. Trestné stíhanie je nepochybne samo o sebe vážnym zásahom do života človeka v celom jeho spektre a má samo o sebe negatívny dopad na život človeka, čo môže objektívne privodiť ujmu na právach dotknutej osoby. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je dôležitým aspektom to, aby výška odrážala všeobecné zdieľané predstavy o spravodlivosti.

63. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal aj zo skutočností, že v rozhodnom období voči osobe žalobcu bolo vedených niekoľko trestných oznámení – konanie vedené na Okresnom súde Košice I sp. zn. 35C/29/2018, zohľadnil i skutočnosť, že žalobca medializáciu uvedeného skutku v konaní nepreukázal, zo služobného pomeru bol prepustený na základe prvého obvinenia, čo bolo v roku 2013.

64. Súd poukazuje aj na rozhodovaciu činnosť súdov, ktorú bral do úvahy pri určení výšky nemajetkovej ujmy, a to už v samotných vyššie uvedených konaniach, keď v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I sp. zn. 35C/29/2018 bola mu priznaná nemajetková ujma vo výške 2.000,- EUR, ktorý rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Košiciach rozsudkom zo dňa 11.4.2024 sp.zn. 2Co/56/2023, v konaní sp. zn. 19C/14/2019 mu bola priznaná nemajetková ujma vo výške 5.000,- EUR, ktorý rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/42/2023 zo dňa 19.3.2024.

65. Zhrnúc uvedené súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- EUR, ktorú považoval za dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej podstate spravodlivosti, s prihliadnutím na výšku priznanej nemajetkovej ujmy v obdobných veciach v zmysle aktuálnej rozhodovacej činnosti súdov a v prevyšujúcej časti žalobu o priznanie nemajetkovej ujmy ako nedôvodnú zamietol.

66. Žalobca v konaní uplatnil aj nárok na náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3.470,04 EUR v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení. Žalobca predložil vyúčtovanie, špecifikáciu úkonov obhajoby v trestnej veci, vedenej Špecializovaným trestným súdom v Pezinku sp. zn. PK-2T/18/2016 (č.l. 75-76 spisu), ktoré úkony súd prekontroloval, oboznámil sa s obsahom trestného spisu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. PK-2T/18/2016, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis sp. zn. ČVS: SKIS-148/OISZ-V-2014 a zistil, že všetky úkony, ktoré žalobca špecifikoval boli aj skutočne vykonané, správna bola aj ich výška, vrátane režijných paušálov, aj hotových výdavkov. Napriek tomu, že žalobca by mal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia A. E., ako aj A. F. v požadovanej výške, v konaní predložil len faktúru na úhradu sumy 470,04 EUR – č.l. 20 spisu, ako aj doklad, výpis z účtu zo dňa 12.2.2018 preukazujúci úhradu tejto sumy za právne služby (č. l. 138 spisu). Z uvedených dôvodov súd mu priznal nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní v preukázanej výške 470,04 EUR a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

67. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým konanie končí.

68. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

69. V prejednávanom prípade žaloba pozostávala z dvoch samostatných nárokov vo vzťahu ku ktorým súd rozhodol jednak vo vzťahu k náhrade skutočnej škody a k náhrade nemajetkovej ujmy.

70. Vo vzťahu k náhrade skutočnej škody rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca požadoval zaplatenie sumy vo výške 3.470,04 EUR, pričom súdnym rozhodnutím mu bola priznaná čiastka 470,04 EUR, ktorú preukázal, z ktorého dôvodu bol vo väčšej časti neúspešný. Z uvedeného dôvodu žalovaný by mal nárok na náhradu trov konania, tejto strane sporu však žiadne trovy nevznikli, preto súd vyslovil, že žalovanému v časti nároku na náhradu skutočnej škody, nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

71. O náhrade trov konania v časti priznanej nemajetkovej ujmy súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Napriek tomu, že žalobe nevyhovel v celom rozsahu, konštatuje, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu a to vzhľadom na povahu sporu, kedy výška priznanej nemajetkovej ujmy závisí od úvahy súdu, po posúdení jednotlivých okolností prípadu. Pri určovaní trov konania bude vychádzať z výšky priznanej sumy.

72. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie na Mestský súd Košice v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, v troch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku, z. č. 160/2015 Z.z., ďalej iba CSP).
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne(odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť iba dôvodmi uvedenými v § 365 ods.1 CSP:

a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej

patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci (§62 ods.1 Civilného mimosporového poriadku, z. č.161/2015 Z.z., ďalej iba CMP).

Odvolacie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní (§62 ods.2 CMP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.